

TRYBUNAŁ KONSTITUCYJNY

al. Jana Christiana Szucha 12a

00-918 Warszawa

Skarżący:

M S

adres do doręczeń:

ul.

reprezentowany przez:

radcę prawnego Przemysław Kulę

sygn. Ts 292/09

WNIOSEK

W związku z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego (dalej: NSA) z dnia kwietnia 2011 r. sygn. akt w sprawie o odprawę oraz wyrokiem NSA z dnia kwietnia 2011 r. w sprawie o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy - sygn. akt (publ. strona internetowa NSA), które – zdaniem strony - potwierdzających część zarzutów o niezgodności zakwestionowanego przepisu z art. 31 ust. 3 w związku z art. 64 ust. 2 i 66 ust. 2 Konstytucji, jak również mając na celu spowodowanie przyspieszenia rozpatrywania mojej sprawy przed Trybunałem Konstytucyjnym, bowiem niniejsza sprawa zaliczana jest do spraw związanych ze stosunkami pracy, składam następujące wnioski procesowe:

1. Cofam pytania zakresowe sformułowane na stronie drugiej skargi konstytucyjnej z dnia 4 grudnia 2009 roku, jako niemające istotnego znaczenia dla oceny konstytucyjności zakwestionowanego przepisu, bowiem argumenty w nich podniesione znajdują się także w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej oraz w późniejszych pismach procesowych strony;
2. Cofam sformułowane zarzuty zawarte w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej z dnia 4 grudnia 2009 r. w zakresie niezgodności zakwestionowanego przepisu z prawem międzynarodowym.

UZASADNIENIE

W związku z wyrokiem NSA z dnia kwietnia 2011 r. w sprawie o ekwiwalent za urlop wypoczynkowy - sygn. akt , potwierdzający zarzut skarżącego zawarty w skardze konstytucyjnej o niezgodności zaskarżonego przepisu z postanowieniami Konstytucji RP, gdyż jest on – zdaniem skarżącego - niezgodny z art. 31 ust. 3 w związku z art. 66 ust. 2 i art. 64 ust. 2 Konstytucji, bowiem został uchwalony wbrew obowiązkowi ustanawiania ograniczenia prawa konstytucyjnego w ustawie (ekwiwalent za urlop i odprawa) oraz wbrew jasnemu zakazowi ingerencji w istotę prawa konstytucyjnego (prawo do corocznego płatnego urlopu). Zastosowanie zaskarżonego przepisu w stosunku do skarżącego spowodowało wygaśnięcie konstytucyjnego prawa do urlopu (wypoczynkowego i dodatkowego) oraz konstytucyjnie chronionego prawa do odprawy, jak również – bez penalizacji czynu karalnego – doprowadzono do niczym nie uzasadnionego nieprzyznania prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop poprzez brak stosownego uregulowania w zakresie prawa do ekwiwalentu za urlop w ustawie o ABW (przyznanie lub ograniczenie).

Ad. 1 Cofnięcie pytań zakresowych ma na celu przyspieszenie toku prac nad rozpatrywaniem sprawy, bowiem sformułowane na stronie drugiej skargi konstytucyjnej pytania nie wnoszą nowych istotnych elementów do sprawy, poza już postawionymi w petitum skargi zarzutami oraz argumentami za niekonstytucyjnością zaskarżonego przepisu podniesionymi w uzasadnieniu skargi i w pismach procesowych. Jak również wnioskami wynikającymi z powołanych powyżej wyroków NSA.

Ad. 2 Skarżący cofa zarzut o niegodności z prawem międzynarodowym i europejskim przepisu art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW, gdyż:

Po pierwsze, skarżący wniósł skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu (sygn. akt , nr) w sprawie o zwolnienie ze służby w ABW z dniem marca 2008 r.

Po drugie, skarżący niepostawił zarzutów niezgodności z prawem międzynarodowym o szerszym zakresie niż w stosunku do przepisów Konstytucji. W niniejszej sprawie nie ma również potrzeby odwoływania się do przepisu konwencyjnego (art. 14 Konwencji Europejskiej), skoro identyczną treść zawarto w prawie krajowym (art. 32 i 64 ust. 2 Konstytucji RP), a przepisy prawa międzynarodowego uzyskują znaczenie praktyczne dopiero w razie kolizji z normami krajowymi; bez takiej kolizji zbędne jest do nich się odwoływać. W zakresie utraty prawa do urlopu i odprawy kolizja norm ustawowych z przepisami prawa międzynarodowego w pełni pokrywana się na kolizją z postanowieniami zawartymi w Konstytucji.

Po trzecie, w związku z zarzutem naruszenia art. 25 lit. c Międzynarodowego Paktu Praw Obywatelskich i Politycznych, otwartego do podpisu w Nowym Jorku dnia 19 grudnia 1966 r. (Dz. U. z 1977 r. Nr 38, poz. 167; dalej: Pakt) informuję, iż został on poruszony wyłącznie sygnałnie, bowiem przyjęcie niezgodności art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW z art. 60 i 65 Konstytucji jednocześnie oznacza niezgodność z art. 25 lit. c” Paktu.

W skardze konstytucyjnej nie wywiedziono z tego przepisu treści szerszych niż wynikające z powołanych przez nią wzorców konstytucyjnych (art. 31 ust. 3, art. 32 oraz art. 60 i 65 ust. 1 Konstytucji). Zauważyć również należy, że na naruszenie przepisów Paktu skarżącemu przysługiwała skarga do Komitetu Praw Człowieka ONZ. Natomiast na naruszenie m.in. przepisu art. 14 Konwencji oraz art. 1 Protokołu nr 1 do Konwencji w związku z 31 ust. 2 i art. 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej skarżący wniósł skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (sygn. akt , nr). Dlatego skarżący wnosi, aby zakresem zarzutów sformułowanych w skardze konstytucyjnej stanowiących wzorce kontroli objęto wyłącznie przepisy Konstytucji, gdyż kontrola dokonywana przez ETPCz dotyczy konkretnych faktów naruszenia praw w praktyce działania organów publicznych wobec konkretnych osób. Z założenia nie jest kontrolą przepisów (norm) składających się na porządek prawny państwa lecz badaniem sytuacji dotyczącej potencjalnych indywidualnych naruszeń praw i wolności człowieka wskazanych w Konwencji. Naruszenie praw człowieka *in concreto* w sprawie skarżącego ocenianej przez ETPCz, nie oznacza automatycznie dyskwalifikacji normy z punktu widzenia kontroli jej konstytucyjności.

W związku z powyższym stanem faktycznym i prawnym skarżący wnosi o rozpatrzenie skargi konstytucyjnej, gdyż przytoczona wyżej argumentacja skarżącego zmierza wyraźnie do wywołania skutku w postaci eliminacji z porządku prawnego art. 60 ust. 2 pkt 7 ustawy o ABW. Zatem przedmiotem sprawy skarżący uczynił kryteria zwalniania ze służby zawarte w zaskarżonym przepisie ustawy o ABW i proporcjonalność zastosowanych sankcji.

Załącznik: odpis pisma;

